

[Sigsgaard.]

fra lønarbejderne efter de forslag, der nu ligger på bordet. Der er her tale om et alternativ, som i øvrigt ville nødvendiggøre en række andre initiativer. Jeg tror ikke, finansministeren ved nærmere eftertanke vil nægte, at der er tale om et alternativ. Vi drømmer ikke om, at regeringen vil gå ind på sådanne tanker, men den må da indrømme, at der er skitseret en anden politik.

Typisk for debatten i dag, og også i går i og for sig, er, at man først og fremmest diskuterer udgifterne og så en lang række procedurespørgsmål, som ikke alle sammen kan være lige interessante for os, der står bare en lille smule uden for, hvad der sker i finansudvalget. Det politisk sprængfarlige stof er derimod indtægterne. Hvem skal betale regningen? Det spørgsmål stilles for sjældent i folketingsdebatter, men det er som sagt det centrale spørgsmål. I dag er det dem, der har dårligst råd, der rammes hårdest. Det er der politik i at trække frem og diskutere, men det går såvel regeringen som andre partier let hen over.

Jeg var i øvrigt glad for hr. Søgaards bemærkninger om, at socialdemokratiet senere, antagelig til tredje behandling af finanslovsforslaget, vil stille ændringsforslag om, at der ydes støtte til befrielsesbevægelser i den tredje verden. Jeg undlod med velberåd hu at bebude et tilsvarende forslag fra VS' side. Det har vi nu stillet 2 år i træk, uden at vi har kunnet få socialdemokratiet til at stemme for det, og derfor er vi så glade for, at socialdemokratiet nu selv stiller forslaget. For mens partiet ikke kan stemme for noget som helst af det, vi foreslår — ja, jeg tror næsten, at hvis vi foreslog en dagsorden, der fastslog, at det er koldere om vinteren end om sommeren, så ville socialdemokraterne alle som én og i samme sekund rejse sig og stemme imod — har VS altså ikke noget imod at stemme for socialdemokratiske forslag, når vi synes, de er rigtige.

Så foreligger der jo et dagsordensforslag, og det kan vi stemme for, selv om man kan sige, at det naturlige vel egentlig havde været at foreslå momsnedsettelsen gennem et ændringsforslag til finanslovsforslaget, og jeg forstår ikke helt baggrunden for, at man ikke har gjort det.

Endelig til fru Grethe Philip, der mente,

at de lavtlønnede i en periode med svagere vækst i nationalproduktet ville gøre klogt i at holde igen med lønkrav, for hvis de kræver for stor disponibel realløn, svækker de statens mulighed for økonomisk udligning over skatten og de sociale ydelser, hvorved de måske kan risikere at skade sig selv og deres egne interesser. Det har fru Grethe Philip ganske ret i på baggrund af de præmisser, hun selv lægger til grund, nemlig under den ene forudsætning, at der ikke røres ved fordelingen af nationalproduktet mellem de arbejdende og kapitalen. Det var den forudsætning, som fru Grethe Philip uden at nævne den gik ud fra og går ud fra, og den samme forudsætning går i øvrigt alle andre, der arbejder på og gerne vil arbejde på det bestående samfundsgrundlag, ud fra. Det ligger bag hele den økonomiske politik, at fordelingen, det, som jeg kalder den uretfærdige fordeling, det, at de få har for meget og de mange alt for lidt, ligger fast. Hvis den forudsætning ikke gjaldt, hvis fordelingen blev ændret, hvis kapitalens andel i produktionsresultatet blev sat ned f. eks. ved afskaffelse af afskrivningsfiduserne, som vi diskuterede i fredags, så kunne de lavtlønnede sagtens få mere i disponibel realløn, samtidig med at de fik mere over de sociale ydelser. Det er et politisk spørgsmål. I modsætning til fru Grethe Philip mener jeg derfor, at også de lavtlønnede må sætte alt ind på at skaffe sig en større disponibel realløn. Der er altså ikke tale om, så vidt jeg kan se, at jeg ikke forstod fru Grethe Philip i går eller lagde noget forkert i hendes udtalelser. Jeg vil meget gerne læse dem igen, men jeg tror ikke, at det er det, der er tilfældet, jeg tror simpelt hen bare, vi er uenig.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip: Jeg vil nu stadig væk bede hr. Sigsgaard om at læse igennem, hvad jeg sagde; jeg tror, det vil fremgå af det, jeg tidligere har sagt, hvad jeg mener. Men når jeg har bedt om en kort bemærkning, er det for at sige, at for mig at se er det afgørende også for den enkelte, hvor høj levestandarden i almindelighed er og ikke absolut, hvor stort et beløb man selv har at give ud. Det spiller jo også i allerhøjeste grad ind på den enkeltes levestandard, hvor mange goder, som staten dirigerer, man kan trække på, og det vil jeg da også tro at hr. Sigsgaard i høj grad